Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Fondos-Frațman Mariana

Dosarul nr. 2ri-94/26

2-24116031-02-2ri-13032026

D E C I Z I E

28 septembrie 2026

mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de administratorul SRL „Locozaris" – Ursu Irina și avocatul Romanaș Marian în cadrul procedurii de insolvabilitate a SRL „Hollman Construct",

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 17 februarie 2026,

la contestația depusă de SRL „Locozaris" împotriva neadmiterii spre validare a creanței în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct",

și contestația depusă de avocatul Mandraburcă Andrei în interesele lui Chetroșanu Marcel împotriva admiterii spre validare a creanței SRL „Locozaris" în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct",

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

În procedura Judecătoriei Chișinău sediul central se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Hollman Construct".

- La data de 06 februarie 2025, SRL „Locozaris" a depus o contestației împotriva neadmiterii spre validare a creanței sale în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct", solicitând:

- validarea creanței SRL „Locozaris" în sumă de 214.661,48 euro echivalentul în valută națională este de 4.138.866, 53 lei, în calitate de creanță garantată și includerea acesteia în tabelul definitiv al creanțelor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct";

- obligarea administratorului insolvabilității SRL „Hollman Construct” să rectifice tabelul definitiv al creanțelor.
- Totodată s-a solicitat admiterea creanțelor garantate în mărime de 214.661,48 euro (echivalentul în valută națională este de 4.138.866,53 lei) cu statut provizoriu la masa credală, cu dreptul de a participa şi de a vota la adunarea creditorilor, de a înainta şi a retrage candidatura administratorului insolvabilității în cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Hollman Construct” în proces de insolvabilitate.

În motivarea contestației, s-a invocat că la data de 13 decembrie 2024 creditorul SRL „Locozaris” a depus o cerere de înaintare a creanțelor, prin care a solicitat introducerea și validarea în tabelul definitiv al creanțelor, a creanței în sumă de 405.720,48 euro echivalentul în lei moldovenești 7.822.656 lei, în calitate de creanță garantată.

De altfel, creditorul a menționat că, creanța garantată reiese din contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017 și contractul de ipotecă nr. 1152 din 03 mai 2017 și este formată din: împrumut propriu-zis nerambursat la scadență – 200.000 euro (pct. 3.12 (1) al contractului de împrumut); dobândă contractuală restantă calculată până la scadența împrumutului – 46.038,29 euro (pct. pct. 3.5., 3.6. și 3.7. ale contractului de împrumut) și dobândă legală de întârziere calculată până la data intentării procesului de insolvabilitate – 159.682,19 euro (art. 942 Cod civil).

Reieșind din clauzele cuprinse la pct. pct. 1.1. și 1.3. ale contractului de ipotecă sus-menționat, pentru asigurarea executării obligațiilor de plată rezultate din contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017, SRL „Hollman Construct” a grevat cu ipotecă în favoarea SRL „Locozaris” următoarele încăperi (bunuri imobile viitoare) din cadrul blocului locativ situat în municipiul Chișinău, str. ***** nr. 11/12, cu nr. cadastrale: *****.047, *****.060, *****.068, *****.072, *****.076, *****.080, *****.084, *****.128, *****.145, *****.158, *****.163, *****.048, *****.065, *****.069, *****.073, *****.077, *****.081, *****.121, *****.134, *****.151, *****.159, *****.164, *****.041, *****.053, *****.066, *****.070, *****.074, *****.078, *****.082, *****.122, *****.139, *****.155, *****.160, *****.165, *****.042, *****.054, *****.067, *****.071, *****.075, *****.079, *****.083, *****.127, *****.140, *****.156, *****.161, *****.166, *****.167 și *****.168.

Potrivit pct. 1.8. din contractul de ipotecă „ipoteca constituită prin prezentul contract garantează restituirea în termenul prevăzut de contractul de împrumut menționat mai sus, executarea în termen a obligațiilor asumate de către debitor conform contractului de împrumut, precum și a penalităților (dobânzilor penalizatorii) și prejudiciilor cauzate prin neexecutarea sau executarea necorespunzătoare de către debitor a condițiilor contractului de împrumut”.

Astfel, creditorul reține că potrivit art. 50 alin. (1) al Legii insolvabilității, creditorii cu drept de gaj convențional sau legal asupra unui bun din masa debitoare

sunt îndreptățiți la satisfacerea prioritară a creanțelor garantate din contul bunului gajat.

La caz, creanța integrală în mărime de 405.720,48 euro rezultată din contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017, reprezintă o creanță garantată în sensul prevederilor legale invocate supra și urmează a fi satisfăcută în mod prioritar din contul bunurilor ipotecate în temeiul contractului de ipotecă nr. 1152 din 03 mai 2017.

De altfel, creditorul a subliniat că potrivit tabelului definitiv al creanțelor SRL „Hollman Construct", administratorul insolvabilității a admis parțial creanțele înaintate de SRL „Locozaris" și anume, din creanța în mărime de 405.720,48 euro solicitată să fie validată ca creanță garantată, a fost propusă spre validare doar suma de 3.683.789,47 lei echivalentul a 191.059 euro. Totodată, administratorul insolvabilității a depus o notă informativă în care a explicat că pentru perioadele 20 august 2020 - 09 decembrie 2021 și 24 iunie 2022 - 12 martie 2024, debitorul a mai fost supus la două procese de insolvabilitate și pentru acest motiv creditorilor li s-a interzis calcularea sancțiunilor pecuniare aferente creanțelor față de debitor.

Cu toate acestea, SRL „Locozaris" nu este de acord cu neadmiterea integrală a creanțelor garantate, deoarece creanța garantată neadmisă este: a) certă - deoarece provine din contractul de împrumut din nr. 05/2017 din 03 mai 2017 și contractul de ipotecă nr. 1152 din 03 mai 2017; b) lichidă - deoarece are un cuantum precis determinat de pct. pct. 3.5., 3.6. și 3.7. ale contractului de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017 și art. 942 Cod civil și; c) exigibilă - deoarece a ajuns la scadență și, prin urmare poate fi pretinsă de subscrisă.

Totodată, cu privire neadmiterea creanțelor, SRL „Locozaris" consideră că argumentele expuse nu au relevanță, deoarece scadența împrumutului și a dobânzii contractuale a intervenit cu mult înainte de intentarea primului proces de insolvabilitate față de SRL „Hollman Construct".

Mai mult decât atât, creditorul susține că administratorul insolvabilității nu a admis integral nici creanța ce reprezintă împrumut nerambursat la scadență, fiind admisă doar suma de 191.059,00 euro din 200.000 euro, astfel consideră că dacă administratorul insolvabilității a diminuat creanța cu sumele achitate de debitor în lunile iunie - noiembrie 2017, atunci acest lucru este inadmisibil, deoarece însăși debitorul în ordinele de plată a indicat că acele sume au fost achitate cu titlu de dobândă contractuală, fapt care se încadrează în clauzele cuprinse la pct. pct. 3.5, 3.6 și 3.7 ale contractului de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017.

- La 08 februarie 2025, avocatul Mandraburcă Andrei în interesele lui Chetroșanu Marcel, a depus contestație împotriva admiterii spre validare a creanței SRL „Locozaris" în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct".

În motivarea contestației a menționat că creanța SRL „Locozaris" este tardivă, deci urmează a fi radiată din tabelul creanțelor. Astfel, împrumutul de 200.000 euro acordat urma să fie restituit cel târziu la data de 31 mai 2020, iar având în vedere

depunerea cererii la 13 decembrie 2024, termenul general de prescripție de 3 ani de zile a fost omis.

Astfel, solicită admiterea contestației și radierea creanței pretinsului creditor SRL „Locozaris” în sumă de 7.822.656 lei din tabelul creanțelor SRL „Hollman Construct”, cu obligarea lichidatorului de a opera modificările de rigoare.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 26 februarie 2025, a fost respinsă pretenția cu privire la admiterea creanțelor cu statut provizoriu la masa credală, cu dreptul de a participa şi de a vota la adunarea creditorilor, de a înainta şi a retrage candidatura administratorului insolvabilității în cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Hollman Construct” în proces de insolvabilitate.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 05 mai 2025, s-a conexat contestația depusă de SRL „Locozaris” cu privire la ne admiterea creanțelor de către administratorul insolvabilității în tabelul definitiv al creanțelor împotriva patrimoniului debitorului, la contestația depusă de Chetroșanu Marcel împotriva creanțelor înaintate de către SRL „Locozaris”.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 17 februarie 2026, s-a respins contestația depusă de avocatul Mandraburcă Andrei în interesele Chetroșanu Marcel.

S-a admis în parte contestația depusă de SRL „Locozaris” împotriva neadmiterii spre validare a creanței în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct”.

S-a validat creanța SRL „Locozaris” în cuantum de 200.000 euro, echivalentul în lei moldovenești 3.856.180 lei, ca creanță garantată împotriva patrimoniului SRL „Hollman Construct” și s-a obligat administratorul insolvabilității să rectifice tabelul definitiv al creanțelor debitorului.

În rest, contestația depusă de SRL „Locozaris”, a fost respinsă.

Totodată, s-a constatat existența unui litigiu de drept în privința creanței înaintate de SRL „Locozaris” în cuantum de 205.720,48 euro echivalentul în lei moldovenești 3.966.476 lei împotriva patrimoniului SRL „Hollman Construct”.

Solicitarea recurentului

La 03 martie 2026 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2) din Legea insolvabilității*) administratorul SRL „Locozaris” – Ursu Irina și avocatul Romanaș Marian, au declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 17 februarie 2026 solicitând casarea acesteia în partea respingerii contestației privind neadmiterea creanței în tabelul definitiv al creditorilor SRL „Hollman Construct” și constatării existenței unui litigiu de drept asupra creanței în sumă de 205 720,48 euro (echivalentul a 3 966 476 lei), cu pronunțarea unei decizii prin care să fie admisă integral contestația, validată creanța menționată cu titlu de creanță garantată și

obligat administratorul insolvabilității să rectifice tabelul definitiv, prin includerea acesteia, astfel încât creanțele garantate ale SRL „Locozaris” să constituie în total 405 720,48 euro (echivalentul a 7 822 656 lei).

În motivarea cererii de recurs, SRL „Locozaris” a susținut că argumentele reținute de instanța de insolvabilitate sunt neîntemeiate, invocând contradicția concluziilor instanței de fond cu materialele cauzei, întrucât, la cererea de admitere a creanțelor și la contestație, au fost anexate contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017, ordinul de plată nr. 5 din 11 mai 2017, extrasul de cont, contractul de ipotecă nr. 1152 din 03 mai 2017, precum și calculul detaliat al dobânzilor contractuale și de întârziere, respectiv potrivit recurentei, calculul reflectă inclusiv plățile efectuate de SRL „Hollman Construct” în temeiul celor șase ordine de plată anexate, fiind nejustificată concluzia instanței că nu se poate determina dacă acestea au fost deduse sau dacă unele perioade de calcul sunt afectate de prescripție.

De asemenea, recurenta a subliniat caracterul contradictoriu al concluziilor instanței de fond, care, pe de o parte, a invocat posibilitatea prescrierii dobânzilor solicitate de SRL „Locozaris”, iar, pe de altă parte, prin aceeași încheiere din 17 februarie 2026, a respins contestația creditorului Marcel Chetroșanu, întemeiată pe prescripția aceleiași creanțe, astfel că, această soluție demonstrează că instanța a examinat deja problema prescripției creanței respective.

Suplimentar, partea recurentă a invocat încălcarea prevederilor art. 142 alin. (7) din Legea insolvabilității, care prevede includerea în tabel a sumei datorate, împreună cu dobânzile și celelalte accesorii calculate până la data deschiderii procedurii, iar în acest sens, SRL „Locozaris” a afirmat că administratorul insolvabilității și instanța de fond au ignorat caracterul accesoriu al dobânzilor față de creanța principală, deși aceasta din urmă a fost admisă. În opinia sa, creanța solicitată este certă, lichidă și exigibilă, fiind întemeiată pe contractele încheiate și determinabilă potrivit clauzelor contractuale și art. 942 din Codul civil.

Contextual, recurenta a sesizat aplicarea eronată a art. 43 alin. (2) pct. 6) din Legea insolvabilității și ignorarea art. 50 alin. (1) din aceeași lege, referitor la dreptul creditorilor garantați de a-și satisface cu prioritate creanțele din bunurile gajate, astfel că întreaga creanță de 405.720,48 euro, rezultată din contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017, este garantată prin contractul de ipotecă nr. 1152 din aceeași dată și este compusă din împrumut nerambursat în sumă de 200.000 euro, dobândă contractuală restantă de 46.038,29 euro și dobândă legală de întârziere de 159.682,19 euro. În acest sens, a invocat clauzele contractuale care extind garanția asupra obligațiilor de plată, dobânzilor și prejudiciilor rezultate din neexecutarea obligațiilor, precum și înregistrarea ipotecii și anexarea extraselor din Registrul bunurilor imobile pentru bunurile ipotecate.

Totodată, SRL „Locozaris” a invocat lipsa temeiurilor pentru constatarea existenței unui litigiu de drept în sensul art. 144 alin. (4) din Legea insolvabilității, întrucât creanța rezultă din acte juridice valabile, opozabile terților și executate de

creditor, iar atât creanța principală, cât și accesoriile acesteia sunt certe, lichide și exigibile, cuantumul lor putând fi determinat în baza contractului de împrumut și a art. 874 și 942 din Codul civil.

În concluzie, recurenta s-a referire la nerespectarea practicii judiciare uniforme, invocând soluțiile pronunțate de aceeași instanță în procedura de insolvabilitate a SRL „Hollman Construct", prin care au fost validate creanțe reprezentând dobânzi de întârziere în temeiul art. 142 alin. (7) din Legea insolvabilității, fără constatarea existenței unui litigiu de drept.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând încheierea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul statuează de a respinge recursul declarat de administratorul SRL „Locozaris" – Ursu Irina și avocatul Romanaș Marian, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Lucrările cauzei atestă faptul că la 03 mai 2017, între SRL „Locozaris" și SRL „Hollman Construct" au fost încheiate contractul de împrumut nr. 05/2017, prin care a fost acordat un împrumut de 200.000 euro, cu termen de rambursare până la 31 mai 2020 și contractul de ipotecă nr. 1152, prin care, în vederea garantării executării obligațiilor asumate, debitorul a ipotecat în favoarea creditorului mai multe bunuri imobile viitoare situate în municipiul Chișinău, str. ***** nr. 11/12.

Totodată, instanța de apel reține că în procedura Judecătoriei Chișinău sediul central se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Hollman Construct".

Astfel, la 13 decembrie 2024, SRL „Locozaris" a înaintat cerere de validare a creanței în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct"

Prin tabelul definitiv al creanțelor, administratorul insolvabilității a admis parțial creanța, propunând spre validare, în calitate de creanță garantată, suma de 3.683.789,47 lei, echivalentul a 191.059 euro.

La caz, SRL „Locozaris” a contestat neadmiterea integrală a creanței, solicitând validarea sumei de 214.661,48 euro, echivalentul a 4.138.866,53 lei, în calitate de creanță garantată, rectificarea tabelului definitiv și admiterea provizorie a acesteia la masa credală, cu drepturile aferente participării și votării la adunarea creditorilor.

Ulterior, avocatul Andrei Mandraburcă, în interesele lui Chetroșanu Marcel, a contestat admiterea spre validare a creanței SRL „Locozaris”, solicitând radierea acesteia din tabel și obligarea lichidatorului să opereze modificările corespunzătoare.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului respectiv, prin încheierea din 17 februarie 2026, Judecătoria Chișinău sediul central, a respins contestația depusă de avocatul Mandraburcă Andrei în interesele Chetroșanu Marcel și a admis în parte contestația depusă de SRL „Locozaris”, validând creanța SRL „Locozaris” în cuantum de 200.000 euro echivalentul a 3.856.180 lei, ca creanță garantată împotriva patrimoniului SRL „Hollman Construct” și obligând administratorul insolvabilității să rectifice tabelul definitiv al creanțelor debitorului. În rest contestația depusă de SRL „Locozaris”, a fost respinsă.

Totodată, instanța a constatat existența unui litigiu de drept în privința creanței înaintate de SRL „Locozaris” în cuantum de 205.720,48 euro echivalentul a 3.966.476 lei împotriva patrimoniului SRL „Hollman Construct”.

În materie de drept, potrivit art. 140 alin. (1), (2) din Legea insolvabilității, dacă are o creanță față de debitor născută anterior datei deschiderii procedurii, creditorul înaintează în scris creanța, indiferent de tipul ei, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolvabilitate a debitorului. Cererile de admitere a creanțelor se consemnează într-un registru, care se păstrează în instanță. Cererea de admitere a creanței se depune în termenul stabilit în hotărârea de deschidere a procedurii sau în termenul indicat în notificarea administratorului provizoriu. Termenul-limită pentru creditori privind înregistrarea cererii de admitere a creanțelor în vederea întocmirii tabelului preliminar este de 30 de zile, iar pentru întocmirea tabelului definitiv, de 45 de zile de la data intrării în procedură. Excepție fac obligațiile fiscale al căror termen este de 90 de zile de la data intrării în procedură.

Conform art. 141 alin. (1)-(3) al aceleași legi, cererea de admitere a creanțelor are același regim juridic ca și cererea de chemare în judecată, cu excepțiile stabilite la art. 19. Cererea va cuprinde: numele/denumirea creditorului, domiciliul/sediul, suma datorată, temeiul creanțelor, precum și mențiuni cu privire la eventualele drepturi de preferință sau garanții. La cerere se anexează documentele justificative din care izvorăsc creanțele și actele de constituire de garanții.

Potrivit art. 142 alin. (1), (2), (4) și (7) al Legii insolvabilității, creanțele se supun procedurii de verificare, prevăzută de prezenta lege, de către administratorul

provizoriu sau administratorul insolvabilității, sau de lichidator, cu excepția creanțelor constatate prin titluri executorii necontestate în termenele prevăzute de legi speciale. Nu se supun procedurii de verificare creanțele bugetare rezultând dintr-un document executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale. Administratorul insolvabilității/lichidatorul va proceda de îndată la verificarea fiecărei cereri de admitere înregistrate la instanța de insolvabilitate și a documentelor depuse și va efectua o cercetare amănunțită pentru a stabili legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe. O creanță se înscrie în tabel ținându-se cont atât de suma datorată efectiv, cât și de dobânda corespunzătoare sau de penalitatea, sau de orice alt accesoriu calculat până la data deschiderii procedurii, așa cum rezultă din actele depuse la dosar.

Dispozițiile art. 143 alin. (4)-(6) al Legii insolvabilității prevăd că după intentarea procedurii de insolvabilitate sau a procedurii simplificate a falimentului, administratorul insolvabilității/lichidatorul va întocmi tabelul definitiv al creanțelor, care va cuprinde toate creanțele înaintate împotriva patrimoniului debitorului la data intentării procedurii de insolvabilitate sau a procedurii simplificate a falimentului, inclusiv creanțele acceptate în tabelul preliminar. În tabelul definitiv se arată suma solicitată, suma admisă de administratorul insolvabilității/lichidator și rangul de prioritate al creanței. Tabelul definitiv al creanțelor se aprobă de către instanța de insolvabilitate la ședința de validare a creditorilor. La expirarea termenului de verificare, administratorul/lichidatorul depune imediat tabelul definitiv în instanța de judecată care examinează cazul de insolvabilitate a debitorului. Creditorii și debitorul au acces la tabelul creanțelor și pot face contestații față de creanțele admise de administrator/lichidator în tabel, precum și asupra celor înlăturate. O creanță acceptată și inclusă de administratorul insolvabilității/lichidator în tabelul definitiv al creanțelor se consideră validată dacă, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de ședința de validare, nu a fost contestată de debitor sau de un creditor ori dacă contestația ridicată a fost înlăturată. Contestația debitorului nu se opune validării creanței.

În corespundere cu art. 144 alin. (1) și (8) al Legii insolvabilității, debitorul și creditorii pot să formuleze contestații cu privire la creanțele și la drepturile de preferință neadmise sau trecute integral sau parțial de administratorul insolvabilității/lichidator în tabelul definitiv.

În context, potrivit art. 43 alin.(2) din Legea insolvabilității, creanțele chirografare se împart în ranguri și se plătesc în următoarea consecutivitate: 1) creanțele din dăunarea sănătății sau din cauzarea morții. Capitalizarea acestor creanțe se face conform Legii nr.123-XIV din 30 iulie 1998 cu privire la capitalizarea plăților periodice; 2) creanțele salariale față de angajați, cu excepția persoanelor indicate la art. 247, și remunerația datorată pentru operele de serviciu create; 3) creanțele rezultate din creditele, împrumuturile și garanțiile de stat interne și externe acordate de către Ministerul Finanțelor (capitalul, dobânda, comisioanele contractuale), impozitele și alte plăți obligatorii către bugetul public național; 3^1) creanțele

consumatorilor rezultate din neexecutarea obligațiilor transportatorului stabilite în contractele de transport aerian; 4) creanțele de restituire (achitare) a datoriilor față de rezervele materiale ale statului; 5) alte creanțe chirografare care nu sunt de rang inferior; 6) creanțele chirografare de rang inferior care au următoarele clase: a) dobânda la creanțele creditorilor chirografari calculată după intentarea procesului; b) amenzile, penalitățile și alte sancțiuni pentru neexecutarea obligațiilor; c) creanțele din prestațiile gratuite ale debitorului; d) creanțele rezultate din împrumuturile unui asociat, acționar sau membru al debitorului ori ale persoanelor afiliate; e) creanțele salariale ale persoanelor indicate la art. 247.

La caz, examinând argumentele invocate în cererea de recurs prin prisma materialelor cauzei, a circumstanțelor de fapt reținute de instanța de insolvabilitate și a normelor legale incidente, Colegiul judiciar statuează că acestea nu sunt de natură să justifice casarea încheierii contestate, întrucât nu demonstrează caracterul nelegal al soluției pronunțate în partea constatării existenței unui litigiu de drept cu privire la creanța accesorie în sumă de 205.720,48 euro.

În acest sens, instanța consideră oportun de a contura aspectul delimitării creanței principale, reprezentând împrumutul nerambursat, de pretențiile accesorii aferente dobânzii contractuale și dobânzii legale de întârziere, întrucât constatarea existenței și a cuantumului obligației principale nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că toate accesoriile pretinse sunt certe, lichide, exigibile și beneficiază de același regim de garantare.

Astfel, cu privire la pretinsa apreciere eronată a probelor și a calculului creanței, instanța nu poate reține argumentul recurentei potrivit căruia instanța de fond ar fi ignorat înscrisurile prezentate și ar fi apreciat în mod arbitrar calculul dobânzilor.

Din constatările încheierii contestate rezultă că la examinarea contestației, instanța de insolvabilitate a examinat contractul de împrumut nr. 05/2017 din 3 mai 2017, contractul de ipotecă nr. 1152 din aceeași dată, ordinul de plată prin care a fost acordată suma împrumutată, precum și ordinele de plată care confirmă achitarea de către debitor a sumei totale de 8.941 euro cu titlu de dobândă contractuală, și a analizat clauzele contractuale referitoare la scadență, rata dobânzii și ordinea de alocare a plăților, concluzionând că suma de 200.000 euro, reprezentând împrumutul propriu-zis, nu a fost rambursată.

Prin urmare, nu se poate susține că instanța ar fi ignorat probatoriul administrat. Dimpotrivă, aceasta a făcut distincție între obligația principală, a cărei existență și nerambursare au fost confirmate prin înscrisurile prezentate, și creanța accesorie, al cărei cuantum a fost contestat din perspectiva calculului și a perioadelor pentru care au fost solicitate dobânzile.

De altfel, faptul că recurenta a anexat un calcul detaliat al accesoriilor și susține că plățile efectuate de debitor au fost luate în considerare nu este suficient, în sine, pentru a demonstra că suma pretinsă este lipsită de orice incertitudine, deoarece un calcul întocmit de creditor reprezintă un mijloc de susținere a pretenției sale, însă nu

dispensează instanța de obligația de a verifica dacă suma rezultată corespunde clauzelor contractuale, plăților efectiv efectuate și perioadelor pentru care accesoriile puteau fi calculate.

Așadar, instanța de fond a identificat în mod concret necesitatea verificării raportului dintre suma solicitată, plățile efectuate de debitor și intervalele de timp incluse în calcul, în condițiile în care dobânzile au fost calculate pentru perioada 2017–2024, iar debitorul a fost anterior vizat de două proceduri de insolvabilitate, desfășurate în perioadele 20 august 2020–09 decembrie 2021 și 24 iunie 2022–12 martie 2024.

În aceste circumstanțe, simpla indicare de către recurentă a faptului că plățile au fost incluse în calcul nu înlătură necesitatea verificării efective a modului de determinare a accesoriilor și nici nu demonstrează că instanța de fond a ajuns la o concluzie vădit contrară materialelor cauzei.

De asemenea, instanța de recurs apreciază ca neîntemeiat argumentul recurentului potrivit căruia instanța de fond ar fi pronunțat concluzii contradictorii prin faptul că a constatat existența unui litigiu de drept în privința dobânzilor solicitate de SRL „Locozaris”, dar a respins contestația formulată de Chetroșanu Marcel, întemeiată pe prescripția creanței acesteia, respectiv cele două chestiuni vizează aspecte juridice distincte, care nu trebuie confundate.

Astfel, pe de o parte, instanța a examinat dacă dreptul creditorului de a solicita admiterea creanței în procedura de insolvabilitate a fost afectat de împlinirea termenului de prescripție extinctivă, iar pe de altă parte, aceasta a verificat dacă pretenția concretă cu privire la dobânzile, în cuantumul solicitat, întrunește condițiile necesare pentru validare în cadrul procedurii speciale de insolvabilitate.

Din circumstanțele reținute în încheiere rezultă că instanța a respins obiecția referitoare la prescripția creanței, având în vedere cererile de admitere a creanțelor depuse anterior de SRL „Locozaris” în cadrul procedurilor de insolvabilitate precedente și efectele întreruptive atribuite acestora în temeiul art. 401 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Codul civil.

În particular, instanța a reținut depunerea cererilor la 28 mai 2021, 15 iunie 2022 și 26 decembrie 2023, concluzionând că cererea din 13 decembrie 2024 a fost înaintată în interiorul termenului de prescripție.

În opinia Completului de judecată, această concluzie nu echivalează cu o confirmare automată a exactității tuturor sumelor pretinse cu titlu de dobândă, deoarece, respectarea termenului de prescripție pentru înaintarea creanței și demonstrarea cuantumului accesoriilor constituie chestiuni distincte, fiecare fiind supusă unei examinări proprii.

Astfel, faptul că instanța de fond nu a reținut prescripția dreptului de a solicita admiterea creanței nu o împiedica să constate că în privința unei părți a acesteia, există neclarități referitoare la calcul, la plățile efectuate și la perioadele pentru care sunt solicitate dobânzile, prin urmare, respingerea contestației lui Chetroșanu Marcel

nu presupunea, în mod necesar, validarea integrală a creanței accesorii în cuantumul pretins de SRL „Locozaris”.

Prin urmare, nu se identifică o contradicție logică sau juridică între soluțiile adoptate în cadrul aceleiași încheieri, instanța de fond soluționând două probleme distincte, în raport cu obiectul și temeiurile fiecărei contestații, iar recurenta nu demonstrează că soluția referitoare la prescripție ar exclude, prin efectele sale, constatarea existenței unui litigiu de drept asupra cuantumului dobânzilor.

Nici critica recurentei întemeiată pe încălcarea art. 142 alin. (7) din Legea insolvabilității nu poate determina admiterea recursului, deoarece potrivit normei invocate, la înscrierea unei creanțe în tabel se iau în considerare atât suma datorată efectiv, cât și dobânda, penalitatea sau orice alt accesoriu calculat până la data deschiderii procedurii, în măsura în care acestea rezultă din actele depuse la dosar.

În acest sens, interpretarea dispoziției respective trebuie realizată în coroborare cu celelalte norme care reglementează verificarea creanțelor, în special cu art. 142 alin. (1) și (4), care impun administratorului insolvabilității verificarea temeiniciei, a legitimității și a valorii exacte a fiecărei creanțe, precum și cu art. 144 alin. (4), referitor la situația în care examinarea contestației evidențiază existența unui litigiu de drept.

Prin urmare, art. 142 alin. (7) din Legea insolvabilității nu instituie o prezumție absolută în favoarea creditorului și nici nu impune înscrierea automată în tabel a oricărui cuantum indicat în calculul prezentat de acesta. Norma permite includerea accesoriilor aferente creanței, dar cu condiția ca existența și întinderea lor să poată fi stabilite în baza actelor justificative, cu respectarea cerințelor legale aplicabile.

În speță, instanța nu neagă, în principiu, dreptul SRL „Locozaris” de a pretinde dobânzi în temeiul contractului de împrumut, dar totodată este corectă abordarea instanței de fond cu privire la delimitarea sumei de 200.000 euro cu titlu de capital împrumutat, de suma de 205.720,48 euro solicitată cu titlu de accesorii, constatându-se că prima componentă este confirmată prin înscrisurile prezentate, în timp ce a doua necesită verificări suplimentare.

Mai mult, această distincție este justificată și de faptul că existența unei obligații principale nu conduce, în mod automat, la confirmarea cuantumului tuturor accesoriilor pretinse, respectiv pentru validarea acestora trebuie să poată fi stabilite, în mod verificabil, baza de calcul, ratele aplicate, perioadele relevante, scadențele și efectul plăților efectuate de debitor.

De asemenea, împrejurarea că creanțele accesorii provin din același contract de împrumut nu înlătură necesitatea verificării lor distincte, deoarece caracterul accesoriu al dobânzii față de obligația principală nu înseamnă că orice sumă pretinsă cu acest titlu dobândește automat caracter cert, lichid și exigibil, independent de eventualele divergențe privind modul de calcul.

În consecință, este evident că instanța de fond nu a încălcat art. 142 alin. (7) din Legea insolvabilității prin faptul că nu a validat integral dobânzile solicitate, ci a

apreciat că materialele prezentate nu permit confirmarea lor neechivocă în procedura specială de insolvabilitate, o abordare care este considerată compatibilă cu obligația de verificare a creanțelor și cu necesitatea de a preveni înscrierea în tabel a unor sume a căror întindere nu a fost suficient stabilită.

În altă ordine de idei, instanța de recurs apreciază ca nefondat conceptul redat de partea recurentă privind pretinsa încălcare a art. 50 alin. (1) din Legea insolvabilității și caracterul garantat al creanței integrale în sumă de 405.720,48 euro, rezultat din contractul de împrumut nr. 05/2017 și contractul de ipotecă nr. 1152 din 03 mai 2017.

Astfel, Colegiul observă că instanța de insolvabilitate a recunoscut caracterul garantat al creanței principale în sumă de 200.000 euro și a dispus validarea acesteia în întregime, reținând atât transferarea mijloacelor bănești către debitor, cât și nerambursarea împrumutului. Totodată, instanța a examinat clauzele contractului de ipotecă, precum și înscrisurile prezentate în susținerea creanței.

Prin urmare, nu se poate susține că instanța ar fi ignorat existența contractului de ipotecă ori dreptul de preferință al recurentei în privința obligației principale, or, dezacordul privește, în realitate, dacă întreaga sumă solicitată cu titlu de dobânzi beneficiază de același regim de garantare și dacă aceasta poate fi validată în cuantumul pretins în cadrul procedurii de insolvabilitate.

Contextual este de menționat că art. 50 alin. (1) din Legea insolvabilității consacră dreptul creditorilor garantați de a obține satisfacerea prioritară a creanțelor garantate din contul bunului grevat, însă aplicarea acestei dispoziții presupune stabilirea prealabilă a creanței care urmează a beneficia de dreptul de preferință, atât sub aspectul existenței și întinderii sale, cât și sub aspectul raportului dintre obligația pretinsă și garanția constituită.

În acest context, enumerarea bunurilor imobile ipotecate și prezentarea extraselor din Registrul bunurilor imobile demonstrează existența garanției asupra bunurilor respective, dar nu soluționează, prin ele însele, problema cuantumului accesoriilor pretinse și nici pe aceea a regimului juridic aplicabil fiecărei componente a creanței.

De asemenea, clauza contractuală potrivit căreia ipoteca garantează executarea obligațiilor de plată, inclusiv a penalităților, dobânzilor penalizatorii și prejudiciilor cauzate prin neexecutare, urmează a fi interpretată în corelație cu natura concretă a sumelor solicitate și cu normele imperative ale legislației insolvabilității, iar simpla invocare a acestei clauze nu înlătură necesitatea determinării exacte a accesoriilor și a verificării regimului lor de admitere și de rang.

În mod similar, Completul susține că referirea recurentei la art. 667 și 688 din Codul civil nu este suficientă pentru a demonstra că toate componentele creanței de 405.720,48 euro trebuie validate, în mod indivizibil, ca creanță garantată, astfel că, deși obligația de restituire a împrumutului este asigurată prin ipotecă, întinderea efectivă a obligațiilor accesorii și regimul lor în cadrul procedurii de insolvabilitate trebuie stabilite în conformitate cu actele justificative și cu dispozițiile legale incidente.

Așadar, din perspectiva instanței de fond, aceasta nu a respins definitiv dreptul recurentei de a pretinde suma de 205.720,48 euro, ci a constatat existența unui litigiu de drept în privința acesteia și a indicat posibilitatea confirmării sale într-un proces separat.

Prin urmare, soluția contestată nu echivalează cu negarea definitivă a creanței accesorii sau a drepturilor contractuale ale recurentei, ci reflectă concluzia că validarea integrală a acesteia nu poate fi realizată în condițiile probatorii existente, iar în aceste circumstanțe, critica întemeiată pe art. 50 alin. (1) din Legea insolvabilității nu infirmă legalitatea încheierii, întrucât recurenta confundă existența garanției asupra obligației principale cu necesitatea demonstrării distincte a cuantumului și a regimului juridic al accesoriilor pretinse.

În contextul celor expuse, Colegiul consideră neîntemeiată susținerea recurentei potrivit căreia simpla existență a unor acte juridice valabile, opozabile terților și executate de către creditor ar exclude posibilitatea constatării unui litigiu de drept în privința creanței accesorii.

Într-adevăr, contractul de împrumut nr. 05/2017 din 03 mai 2017 constituie temeiul juridic al raportului obligațional dintre părți, iar înscrisurile prezentate confirmă acordarea împrumutului în sumă de 200.000 euro și nerestituirea acestuia de către debitor.

Cu toate acestea, existența raportului contractual nu înseamnă că toate pretențiile pecuniare formulate în temeiul său sunt, în mod necesar, certe, lichide și exigibile în cuantumul indicat de creditor, respectiv pentru stabilirea caracterului cert, lichid și exigibil al unei creanțe nu este suficientă identificarea izvorului obligației, fiind necesar ca existența obligației și cuantumul acesteia să rezulte cu suficientă claritate din actele justificative, astfel încât instanța de insolvabilitate să poată verifica legitimitatea pretenției și să dispună înscrierea sa în tabelul definitiv.

În speță, instanța de fond corect a constatat că suma de 205.720,48 euro, pretinsă cu titlu de dobândă contractuală și dobândă legală de întârziere, a fost calculată pentru o perioadă îndelungată, respectiv anii 2017–2024, în condițiile în care debitorul a fost supus anterior la două proceduri de insolvabilitate, și totodată, în materialele cauzei se regăsesc ordine de plată care confirmă achitarea unor sume cu titlu de dobândă, precum și un calcul a cărui corectitudine și conformitate cu toate circumstanțele relevante au fost puse în discuție.

În acest context, examinarea pretenției respective nu presupune doar aplicarea mecanică a ratelor dobânzii prevăzute în contract, ci și verificarea modului de alocare a plăților, a perioadelor pentru care au fost calculate accesoriile și a efectelor juridice ale procedurilor de insolvabilitate anterioare asupra calculului prezentat, urmând a fi clarificat dacă suma solicitată reflectă în mod corect toate plățile efectuate și dacă perioadele incluse în calcul sunt susceptibile de a genera accesoriile pretinse în condițiile legii.

Prin urmare, contrar celor invocate în recurs, existența unor clauze contractuale care stabilesc rata dobânzii și condițiile de calcul nu înlătură necesitatea verificării concrete a pretenției. Caracterul lichid al creanței nu poate fi dedus exclusiv din faptul că creditorul a întocmit un calcul, ci trebuie să rezulte din concordanța dintre acesta, actele justificative și normele aplicabile.

De asemenea, împrejurarea că administratorul insolvabilității nu a admis integral creanța nu constituie, prin ea însăși, temei suficient pentru constatarea existenței unui litigiu de drept, deoarece concluzia instanței de fond nu s-a întemeiat exclusiv pe dezacordul administratorului, ci pe neclaritățile concrete identificate în privința cuantumului dobânzilor și a perioadelor de calcul, aspecte care necesită o examinare probatorie suplimentară.

În aceste condiții, instanța de insolvabilitate a procedat justificat prin delimitarea obligației principale, a cărei existență a fost confirmată, de accesoriile al căror cuantum nu a putut fi stabilit fără examinarea suplimentară a circumstanțelor de fapt și de drept.

Totodată, soluția contestată nu suprimă dreptul recurentei de a solicita confirmarea creanței accesorii, ci îi păstrează posibilitatea de a o valorifica într-un proces separat, în cadrul căruia să fie examinate integral pretențiile și obiecțiile părților, cu administrarea și aprecierea probelor necesare.

În consecință, Colegiul constată că recurenta nu a demonstrat că instanța de fond ar fi interpretat sau aplicat eronat art. 144 alin. (4) din Legea insolvabilității, iar argumentele referitoare la caracterul cert, lichid și exigibil al creanței reprezintă, în esență, susțineri asupra fondului pretenției, care nu înlătură dificultățile probatorii reținute în încheierea contestată.

În concluzie, instanța nu poate reține nici argumentul potrivit căruia soluția instanței de fond ar contraveni practicii judiciare uniforme, pe motiv că, în cadrul aceleiași proceduri de insolvabilitate, ar fi fost validate creanțe ale altor creditori reprezentând dobânzi de întârziere, fără constatarea existenței unui litigiu de drept.

La caz, instanța reține că asigurarea unei practici judiciare uniforme presupune aplicarea consecventă a normelor de drept unor situații comparabile, însă nu impune adoptarea unor soluții identice în cauze în care natura creanțelor, documentele justificative, modul de calcul și circumstanțele relevante diferă. Prin urmare, simpla împrejurare că în cadrul aceleiași proceduri de insolvabilitate, au fost validate creanțe accesorii ale altor creditori nu demonstrează, prin ea însăși, caracterul nelegal al soluției pronunțate în privința SRL „Locozaris”.

În plus, legalitatea încheierii contestate trebuie apreciată prin raportare la materialele cauzei și la circumstanțele concrete ale creanței pretinse de SRL „Locozaris”, iar nu exclusiv prin comparație cu soluțiile pronunțate în alte incidente din procedura de insolvabilitate. Prin urmare, în prezenta cauză, instanța de fond a identificat elemente concrete care justificau examinarea distinctă a accesoriilor,

inclusiv durata perioadei de calcul, plățile efectuate de debitor și necesitatea clarificării cuantumului dobânzilor solicitate.

Așadar, în ansamblul lor, argumentele formulate de SRL „Locozaris” nu răstoarnă concluziile instanței de insolvabilitate și nu demonstrează existența unor erori de fapt sau de drept care să justifice casarea încheierii contestate, soluția adoptată reflectând efectiv distincția dintre existența raportului obligațional principal și necesitatea verificării distincte a accesoriilor pretinse, în conformitate cu cerințele privind legitimitatea, cuantumul și exigibilitatea creanțelor supuse validării.

Suplimentar, instanța de recurs menționează că potrivit art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs, în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În continuare, instanța de recurs reține și incidența prevederilor art. 118 alin. (1) și art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit cărora, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, respectiv circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În această ordine de idei, este relevant faptul că în motivarea cererii de recurs, recurenta nu a indicat și nu a specificat careva circumstanțe și norme de drept material și procedural, asemănătoare celor menționate supra și nu a prezentat probe concludente și pertinente ce ar combate circumstanțele constatate de prima instanță.

Colegiul judiciar menționează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

Finalmente, deoarece la examinarea recursului nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept ce ar confirma ilegalitatea încheierii contestate și care ar duce la casarea acesteia, Colegiul statuează că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 426 alin. (3), 427 lit. a), 428 alin. (1), 238-241 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de administratorul SRL „Locozaris” – Ursu Irina și avocatul Romanaș Marian.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 17 februarie 2026, emisă în cadrul procedurii de insolvabilitate a SRL „Hollman Construct”, la contestația depusă de SRL „Locozaris” împotriva neadmiterii spre validare a creanței în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct”, și contestația depusă de avocatul Mandraburcă Andrei în interesele lui Chetroșanu Marcel împotriva admiterii spre validare a creanței SRL „Locozaris” în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Hollman Construct”.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei